

Mihai Eminescu

POEZII

KAMADEVA

Cu durerile iubirii
Voind sufletu-mi să-l vindec,
L-am chemat în somn pe Kama –
Kamadeva, zeul indic.

El veni, copilul mândru,
Călărind pe-un papagal,
Având zâmbetul fățarnic
Pe-a lui buze de coral.

Aripi are, iar în tolbă-i
El păstrează, ca săgeți,
Numai flori înveninate
De la Gangele măreț.

Puse-o floare-atunci-n arcu-i,
Mă lovi cu ea în piept,
Și de-atunci în orice noapte
Plâng pe patul meu deștept...

Cu săgeata-i otrăvită
A sosit ca să mă certe
Fiul cerului albastru
Ș-al iluziei deșerte.

CUPRINS

<i>Cronologie</i>	5
La mormântul lui Aron Pumnul	9
De-aș avea	10
Din străinătate	11
Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie?	13
La Heliade	15
Amorul unei marmure	16
Junii corupți	18
Venere și Madonă	21
Epigonii	23
Mortua est!	27
Egiptul	30
Cugetările sărmanului Dionis	34
Înger și demon	37
Floare albastră	41
Împărat și proletar	43
Făt-Frumos din tei	51
Melancolie	55

Craiasa din povești	57
Lacul	58
Călin (file din poveste)	59
Strigoii	69
Povestea codrului	80
Povestea teiului	82
Departate sunt de tine... ..	86
Pajul Cupidon... ..	87
O, rămâi	89
Pe aceeași ulicioară... ..	90
Rugăciunea unui dac	92
Atât de fragedă... ..	94
Sonete	96
Freamăt de codru	98
Revedere	100
Despărțire	102
O, mamă... ..	104
Scrisoarea I	105
Scrisoarea II	111
Scrisoarea III	114
Scrisoarea IV	124
Scrisoarea V	129
Luceafărul	133
Doină	147
S-a dus amorul... ..	149
Când amintirile... ..	151

Adio	152
Ce e amorul?	154
Pe lângă plopii fără soț... ..	155
Și dacă... ..	157
Glossă	158
Odă (În metru antic)	161
Iubind în taină... ..	162
Trecut-au anii... ..	163
Cu mâne zilele-ți adaogi... ..	164
Peste vârfuri	166
Somnoroase păsărele... ..	167
De-or trece anii... ..	168
Lasă-ți lumea... ..	169
Te duci... ..	171
Din valurile vremii... ..	173
Ce te legeni... ..	174
La mijloc de codru... ..	175
Mai am un singur dor	176
Nu voi mormânt bogat (variantă)	178
Criticilor mei	180
Din noaptea... ..	181
Sara pe deal	182
La steaua	183
Nu mă înțelegeți	184
De ce nu-mi vii	185
Kamadeva	186

DE-AȘ AVEA

De-aș avea și eu o floare
 Mândră, dulce, răpitoare,
 Ca și florile din mai,
 Fiice dulce-a unui plai,
 Plai răsând cu iarbă verde,
 Ce se leagănă, se pierde,
 Undoind încetișor,
 Șoptind șoapte de amor;

De-aș avea o florică
 Gingașă și tinerică,
 Ca și floarea crinului,
 Alb ca neaua sânului,
 Amalgam de-o roz-albie
 Și de una purpurie,
 Cântând vesel și ușor,
 Șoptind șoapte de amor;

De-aș avea o porumbiță
 Cu chip alb de copiliță,
 Copiliță blândișoară
 Ca o zi de primăvară,
 Cătu-ți ține ziulița
 I-aș cânta doina, doinița,
 I-aș cânta-o-ncetișor,
 Șoptind șoapte de amor.

DIN STRĂINĂTATE

Când tot se-nveselește, când toți aci se-ncântă,
 Când toți își au plăcerea și zile fără nori,
 Un suflet numai plânge, în doru-i se avântă
 L-a patriei dulci plaiuri, la câmpii-i răsători.

Și inima aceea, ce geme de durere,
 Și sufletul acela, ce cântă amortit,
 E inima mea tristă, ce n-are mângâiere,
 E sufletu-mi, ce arde de dor nemărginit.

Aș vrea să văd acuma natala mea vâlcioară
 Scăldată în cristalul pârăului de-argint,
 Să văd ce eu atâta iubeam odinioară:
 A codrului tenebră, poetic labirint;

Să mai salut o dată colibele din vale,
 Dorminde cu un aer de pace, liniștiri,
 Ce respirau în taină plăceri mai naturale,
 Visări misterioase, poetice șoptiri.

Aș vrea să am o casă tăcută, mitutică,
 În valea mea natală, ce undula în flori,
 Să tot privesc la munte în sus cum se ridică,
 Pierzându-și a sa frunte în negură și nori.

Să mai privesc o dată câmpia-nfloritoare,
 Ce zilele-mi copile și albe le-a țesut,
 Ce auzi odată copila-mi murmurare,
 Ce jocurile-mi june, zburdarea mi-a văzut.

Melodica șoptire a râului, ce geme,
 Concertul, ce-l întoană al păsărilor cor,
 Cântarea în cadență a frunzelor, ce freme,
 Născur-acolo-n mine șoptiri de-un gingaș dor.

Da! Da! Aș fi ferice de-aș fi încă o dată
 În patria-mi iubită, în locul meu natal,
 Să pot a binezice cu mintea-nflăcărată
 Visările juniei, visări de-un ideal.

Chiar moartea, ce răspânde teroare-n omenire,
 Prin vinele vibrânde ghețoasele-i fiori,
 Acolo m-ar adoarme în dulce liniștire,
 În visuri fericite m-ar duce către nori.

CE-ȚI DORESC EU ȚIE,
 DULCE ROMÂNIE?

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
 Țara mea de glorie, țara mea de dor?
 Brațele nervoase, arma de tărie,
 La trecutu-ți mare, mare viitor!
 Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
 Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
 Căci rămâne stânca, deși moare valul,
 Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Vis de răzbunare negru ca mormântul
 Spada ta de sânge dușman fumegând,
 Și deasupra idrei fluture cu vântul
 Visul tău de glorie falnic triumfând,
 Spună lumii large steaguri tricolore,
 Spună ce-i poporul mare, românesc,
 Când s-aprinde sacru candida-i vâlvoare,
 Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Îngerul iubirii, îngerul de pace,
 Pe altarul Vestei tainic surâzând,
 Ce pe Marte-n glorie să orbească-l face,
 Când cu lampa-i zboară lumea luminând,
 El pe sânu-ți vergin încă să coboare,
 Guste fericirea raiului ceresc,
 Tu îl strânge-n brațe, tu îi fă altare,
 Dulce Românie, asta ți-o doresc.
 Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
 Tânără mireasă, mamă cu amor!

Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,
Viața în vecie, gloriei, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!

LA HELIADE

De mi-ar permite-Apolon s-aleg dintre cunune,
Ghirlanda n-aș alege-o de flori plăpânde, june,
Ci falnica cunună a bardului bătrân;
Eu n-aș alege lira vibrândă de iubire,
Ci ceea care falnic îmi cântă de mărire,
Cu focul albei Veste aprinde al meu sân.

Ghirlanda ce se-nsoară cu silfele ușoare,
Pe fruntea inspirată, pe fruntea-nspirătoare,
De bucle-nconjurată, blondine, undoind,
Plăcută-i a ghirlandă – sublimă însă este
Cununa cea de laur, ce sântă se-mpletește
Pe fruntea cea umbrită de bucle de argint.

Ca visul e cântarea ce-o-ntoană Eol dulce,
Când silfele vin jalnic prin lilii să se culce,
Să doarmă somn de îngeri pe sânul alb de flori;
Sublim însă e cântul când țipă și ia-n goană
Talazurile negre ce turbă, se răstoarnă,
Și spumegă ca furii și urlă-ngrozitor.

Astfel îți e cântarea, bătrâne Heliade,
Cum curge profeția unei Ieremiade,
Cum se răzbun-un vifor zburând din nor în nor.
Ruga-m-aș la Erato să cânt ca Tine, barde,
De nu în viața-mi toată, dar cântecu-mi de moarte
Să fie ca „Blestemu“-Ți... să-l cânt, apoi să mor.

AMORUL UNEI MARMURE

Oștirile-i alungă în spaimă înghețată,
 Cu sufletu-n ruină, un rege-asirian,
 Cum stâncelor aruncă durerea-i înspumată
 Gemândul uragan.

De ce nu sunt un rege să sfarm cu-a mea durere,
 De ce nu sunt Satana, de ce nu-s Dumnezeu,
 Să fac să rump-o lume ce sfâșie-n tăcere
 Zdrobit sufletul meu.

Un leu pustiei rage turbarea lui fugindă,
 Un ocean se-mbată pe-al vânturilor joc,
 Și norii-și spun în tunet durerea lor mugindă,
 Cândirile de foc.

Eu singur n-am cui spune cumplita mea durere,
 Eu singur n-am cui spune nebunul meu amor,
 Căci mie mi-a dat soarta amara mângâiere
 O piatră să ador.

Murindului speranța, turbării răzbunarea,
 Profetului blestemul, credinței Dumnezeu,
 La sinucid o umbră ce-i sperie despararea,
 Nimic, nimica eu.

Nimica, doar icoana-ți, care mă învenină,
 Nimic, doar suvenirea surâsului tău lin,
 Nimic decât o rază din fața ta senină,
 Din ochiul tău senin.

Și te iubesc, copilă, cum repedeă junie
 Iubește-n ochi de flacări al zilelor noroc,
 Iubesc precum iubește pe-o albă vijelie
 Un ocean de foc.

Din ochi de-ar soarbe geniu slăbita mea privire,
 De-ar tremura la sânu-mi gingașul tău mijloc,
 Ai pune pe-a mea frunte în vise de mărire
 Un diadem de foc.

Și-aș pune soarta lumii pe buza-ți purpurie,
 Aș pune lege lumii râzândul tău delir,
 Aș face al tău zâmbet un secol de orgie,
 Și lacrimile-ți mir.

Căci te iubesc, copilă, ca zeul nemurirea,
 Ca preotul altarul, ca spaima un azil;
 Ca scepтрul mâna blândă, ca vulturul mărirea,
 Ca visul pe-un copil.

Și pasu-n urma-ți zboară c-o tainică mânie,
 Ca un smintit ce cată cu ochiu-ngălbenit,
 Cu fruntea-nvinețită, cu fața cenușie
 Icoana ce-a iubit.